

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/12/2014
Identifikačné číslo spisu:	7210011283
Dátum vydania rozhodnutia:	15.04.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Krajčovič
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7210011283.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom 15. apríla 2014 v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Libora Duľu v trestnej veci proti obvinenému W. O. pre zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 19. decembra 2012, sp. zn. 6 To 105/2012, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného W. O. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Košice II z 18. októbra 2012 sp. zn. 3 T 85/2010 bol obžalovaný W. O. uznaný za vinného zločinom obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a prečinom krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 30.5.2009 okolo 15.00 hod. pred kultúrnym domom v Košiciach - Pereši prikázal poškodenej I. J., aby nastúpila do vozidla zn. VW Golf čiernej farby EČV KE 426 GI, ktoré riadil O. Z. a keď to odmietla urobiť, uderil ju dlaňou do oblasti tváre a vtlačil ju do auta, prisadol si k nej, zmocnil sa jej mobilného telefónu v hodnote 20,- €, ktorý si zobral z jej kabelky a počas jazdy sa jej opakovane vyhrážal, že ju podpáli, pričom jej ukazoval plastovú fľašu s benzínom, čo u nej vzbudilo takú obavu o život, že v križovatke Cesty pod Hradovou a Kostolianskej cesty v Košiciach vyskočila z idúceho vozidla v blízkosti príslušníkov motorizovanej hliadky PZ.

Bol mu za to podľa § 183 ods. 2, § 38 ods. 2, ods. 4, § 41 ods. 1 Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 56 (päťdesiatšesť) mesiacov, pre ktorého výkon bol podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradený do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený odvolanie do zápisnice o hlavnom pojednávaní čo do viny a trestu, ktoré neskôr písomne odôvodnil.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací uznesením z 19. decembra 2012, sp. zn. 6 To 105/2012, podľa § 319 Tr. por. odvolanie W. O. ako nedôvodné zamietol.

Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podal obvinený samostatne (označené ako doplnok dovolania) ako aj prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie. V jeho odôvodnení uviedol ako dovolacie dôvody uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. i/, písm. h/ a j/ Tr. por., z ktorých prvý predpokladá, že bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, druhý, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, tretí, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, štvrtý, že trest mu bol uložený mimo ustanovenej trestnej sadzby, a napokon ostatný, že bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené podmienky.

V písomných dôvodoch svojho dovolania argumentoval tým, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho námietkami, následkom čoho vznikol nesúlad medzi skutkovým a právnym posúdením veci. Súdny tiež porušil jeho právo na obhajobu nesprávnym posúdením výpovede svedka, ktorý vypovedal v jeho prospech, čím tento dôkaz zdeformoval.

Zároveň namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na nezákonne vykonaných dôkazoch, výsluchoch svedkov, ktorí boli vypočutí bez toho, aby o ich výsluchoch bol vopred upovedomený jeho obhajca.

Takisto uložený trest je treba považovať za trest uložený mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby, čím sú naplnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. h/ a j/ Tr. por. V ďalšom v písomných dôvodoch svojho dovolania cituje obsiahlo právne vety (judikaturu súdov Slovenskej republiky uverejnených v zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky), ktoré by však bolo nadbytočné citovať, vzhľadom k zásade *iura novit curia*.

Z uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania so zameraním na dôvody uvedené v dovolaní a rozsudkom vyslovil porušenie zákona, zrušil napadnuté rozhodnutie ako aj rozhodnutie jemu predchádzajúce a vec prikázal prvostupňovému súdu na nové prerokovanie a rozhodnutie.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila Okresná prokuratúra Košice II, ktorá navrhla toto podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť, nakoľko žiaden z uplatnených dovolacích dôvodov nebol naplnený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predovšetkým skúmal, či podané dovolanie spĺňa všetky obsahové a formálne náležitosti, či je podané oprávnenou osobou a či je prípustné. Dovolaním bolo napadnuté právoplatné uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 19. decembra 2012, sp. zn. 6 To 105/2012, ako súdu odvolacieho, ktorým súd podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolanie obvineného proti rozsudku Okresného súdu Košice II z 18. októbra 2012, sp. zn. 3 T 85/2010.

Proti takémuto rozhodnutiu je dovolanie prípustné podľa § 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. por. Dovolanie bolo taktiež podané prostredníctvom obhajcu, čím bola splnená aj podmienka jeho podania oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 Tr. por. Bolo podané včas a na zákonom určenom mieste (§ 370 Tr. por.), po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku (§ 372 ods. 1 Tr. por.) a označuje chyby konania a dôvod dovolania (§ 374 Tr. por.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že dovolanie podané obvineným W. O. nie je dôvodné a preto ho podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Dovolací súd skúmal najprv naplnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. (v súlade s § 371 ods. 3 Tr. por.), t.j. že zásadným spôsobom bolo porušené právo na

obhajobu. Obvinený tento dovolací dôvod postavil na nezákonnom (tzv. deformovaných dôkazoch) hodnotení dôkazov súdom v jeho neprospech, ako aj na tom, že jeho obhajca nebol upovedomený o výsluchu svedkov.

K tomu treba uviesť, že tento dovolací dôvod (§ 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.) bude spravidla naplnený pri nerešpektovaní ustanovení Trestného poriadku o povinnej obhajobe, pri vykonávaní procesných úkonov bez prítomnosti obhajcu a pod. Nie je možné sa preto stotožniť s názorom obvineného, že bolo porušené jeho právo na obhajobu. Z predloženého spisového materiálu totiž vyplýva, že počas celého súdneho konania obvinený bol zastúpený obhajcom, pretože išlo o povinnú obhajobu (s výnimkou keď obvinený sa nenachádzal ani vo väzbe ani vo výkone trestu a ani inak nenaplnil podmienky nutnej obhajoby podľa § 37 ods. 1, 2 Tr. por.). Mohol tak využívať pomoc ustanoveného obhajcu (v čase kedy pominuli dôvody nutnej obhajoby si sám obhajcu nezvolil, hoci bol o takej možnosti poučený), vyjadrovať sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kládli za vinu, navrhovať dôkazy, ktorými sa súd aj zaoberal a plne užíval svojich procesných práv zaručených mu Trestným poriadkom. Svedkovia, o ktorých výpovede súd oprel svoje rozhodnutie, boli ako v prípravnom tak aj v konaní pred súdom vypočutí za prítomnosti obhajcu obvineného. K námietke obvineného, že v prípravnom konaní pri výsluchu svedkov nebol upovedomený jeho obhajca treba len uviesť, že sa jedná o výsluchy svedkov (opätovné), kedy W. O. obhajcu ani nemal už z vyššie uvedených dôvodov.

K tomu treba ešte dodať aj to, že za porušenie práva na obhajobu nemožno považovať však obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní, alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10, 11 Tr. por. ako aj ich vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por. Súd sám rozhoduje o vykonaní dôkazov, ktoré zabezpečia náležité zistenie skutkového stavu veci bez dôvodných pochybností tak, aby bolo možné vo veci spravodlivo rozhodnúť. Preto nesúhlas obvineného s rozsahom vykonaného dokazovania a jeho hodnotením nemôže zakladať žiaden dovolací dôvod.

Pre úplnosť treba ešte uviesť, že ak by aj išlo o porušenie práva na obhajobu, bolo by potrebné skúmať, či toto právo bolo porušené zásadným spôsobom, t.j. či by porušenie práva na obhajobu mohlo vyvolať odlišné rozhodnutie o vine obvineného. Keďže ako už bolo vyššie konštatované, v tomto prípade porušenie práva na obhajobu nebolo zistené, potom neprichádza do úvahy ani skúmanie rozsahu porušenia tohto práva.

Najvyšší súd teda nezistil žiadne porušenie práva na obhajobu, ale ani žiadny nezákonne vykonaný dôkaz, o ktorý by súd oprel svoje rozhodnutie o vine W. O. a preto nemôže byť naplnený ani dovolací podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a g/ Tr. por.

Posudzujúc ďalší obvineným uvádzaný dovolací dôvod je zrejmé, že argumenty obvineného stoja úplne mimo uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., pretože v tomto prípade môže byť dovolacím dôvodom len skutočnosť, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom však správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť. V rámci takto vymedzeného dovolacieho dôvodu je možné účinne namietať právne vady, ale nie je možné účinne namietať vady skutkové, t.j. nie je prípustné namietať, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne.

Dovolacie námietky obvineného sa vôbec nedotýkali právneho posúdenia zisteného skutku, ani nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia, ale naopak, priamo a konkrétne spochybňovali skutkové závery súdov prvého a druhého stupňa nesprávnym hodnotením vykonaných dôkazov súdom, čo ale nezodpovedá dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

V prípade právneho posúdenia zisteného skutku Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že súd prvého stupňa správne právne kvalifikoval konanie obvineného (vyjadrené v skutkovej vete rozsudku), ktoré bezo sporu naplňuje zákonné znaky zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, 2

písm. a/ Tr. zák., prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zák. a prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c/ Tr. zák.

Rovnako najvyšší súd zistil, že uložený trest odňatia slobody obvinenému vo výmere 56 mesiacov, t.j. 4 roky a 8 mesiacov, je bez akýchkoľvek pochybností uložený v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby, v tomto prípade pre najprísnejší posudzovaný trestný čin, ktorým je v danom prípade zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 2 Tr. zák. a ktorého trestná sadzba je v rozmedzí 3 - 8 rokov. Z tohto dôvodu preto nemohol byť naplnený dovolací dôvod podľa § 371 písm. h/ Tr. por., ktorý uplatnil obvinený, a už vôbec nie dovolací dôvod podľa § 371 písm. j/ Tr. por., pretože ochranné opatrenie obvinenému ani uložené nebolo.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd musel po prejednaní veci na neverejnom zasadnutí dovoliť obvineného W. O. odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por., keďže je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.